

Revoluție

Bragagiu

Lucesc palatele Reginei
Pe toate-n dalbă puritate
Că simt cum pronunțarea vinei
Mă osândește de păcate.

Mă văd redus până-n minuscul
De măreția de cristale
Și mă amestec în crepuscul
Prin mărunțimile din vale.

Sunt gata să împart plocoane
Stropindu-le dens cu mătânii
Ca înălțimea de divane
Să-mi vadă tot respectul Iernii.

Ca din tronarea sa măreață
Cu frumuseți fără asemeni
Să-mi dăruiască mie-n viață
Măcar privire fără semne.

Doar să mă rabde, să-mi dea voie
De-a respira de-abia-n splendoare
Și voi răbda orice nevoie
Pe toată vremea viitoare.

Ca un iobag fără pretenții
De-o soartă puțințel mai clară
Obișnuitul în detenții
Cu neatenție amară.

Numai să-i văd puternicia
Chiar și-n disprețu-i de mă calcă
Recunoscând nimicnicia
Persoanei mele de la clacă.

Să fiu doar dar Împărătesei
De-ar vrea sau nu să mă decidă
Și operele ei alese
Să-mi fie căpătâi și idol...

Alătura de plecăciune
Aud că nu se încadrează
Precum cuvântul de minune

În scrierea care-i mai brează

Un ghiocel fără astâmpăr
Rupându-și creștetul din friguri
Nevrând să știe ce se-ntâmplă
În cele două cucuriguri.

El se înalță lângă mine
Privind sever la dictatura
Ce ne-a închis de la lumina
Privirile precum și gura.

S-a clătinat fără de frică
În gerul vântului subțire:
„Împărăteasă, o nimică
Ești într-un Soare de Iubire!

Cu frigul tău de baliverne
Ce n-are har să se jertfească
Te-i trece printre cele terne
În Primăvara pământească!”

„El e smintit - mi-a spus fiorul -
În cutezanța lui din crezuri!..”
Atinsei totuși mărtisorul
Ascuns în sân de alte văzuri.
Victor Bragagiu